

Roman Fučík o duhovém běhu v Ostravě: Dolní oblast Vítkovic má své kouzlo

Moravskoslezsky.denik.cz, 14.5.2018

/ROZHOVOR/ Roman Fučík pořádá se svým týmem 26. května v areálu Dolní oblasti Vítkovic už čtvrtý ročník populární akce Spokey Rainbow Run, které se zúčastní až pět tisíc lidí. O motivaci běh stále posouvat řekl: Život je o snech. O dospěláctví mi nikdy nešlo

Roman Fučík se svým týmem přináší do Ostravy každé jaro barvy a svou radost ze života. Letos pořádá již čtvrtý ročník akce Spokey Rainbow Run, která rok od roku roste.

„Narodil jsem se, abych bavil lidi, a dělám to už odmala,“ říká o sobě bývalý ostravský policista Roman. Své dnešní zaměstnání bere jako zábavu a sní o založení tradice barevného festivalu, na který se budou každoročně těšit tisíce lidí.

Chtěl jste už jako dítě bavit lidi?

Na škole mi vždycky říkali, že se chovám jako dítě. Tlak okolí a naléhání, ať se změním a jsem dospělý, mě donutil to „dospěláctví“ zkusit. Ale nešlo mi to. (směje se) Při práci u policie jsem začal studovat rekreologii, což je talentový obor, kde prostě blbnete. Zase jsem se vrátil do dětského já a rád na stejnou úroveň dostávám i ostatní lidi ukotvené v jejich dospělých já. Z toho, co mi lidé dříve vyčítali, se stala má práce.

Jak jste se od policie dostal k pořádání akcí?

Právě u policie jsem v roce 2009 zorganizoval první akci – mistrovství republiky policistů v ledním hokeji. Začal jsem pak dálkově studovat zmíněnou rekreologii na Ostravské univerzitě a postupem času akcí přibývalo. Když se v roce 2014 povedl projekt Ostravských školních her, do kterých se zapojilo skoro deset tisíc dětí, pochopil jsem, že je mě u policie asi škoda. Pracoval jsem tam devět let i u těžkoodděnců, což mě bavilo. Při sezení v kanceláři jsem ale zjistil, že to není můj šálek čaje.

Odkud přišel nápad na Rainbow Run?

Odjel jsem tehdy do Irska oslavit kamarádovy narozeniny. Další kamarád mi tam Rainbow Run ukázal a navrhl, že bych ho mohl udělat v Ostravě. Myslel jsem si, že je to blbost. Proč by lidé šli běhat s barevným práškem? Pak jsem ale jednou seděl na pracáku, listoval v telefonu a viděl jsem, že na facebookové události jednoho nočního běhu odklikly účast čtyři tisíce lidí. Když tohle láká tisíce lidí, tak jich přece musím na Rainbow Run dostat ještě víc! Zpočátku mi hodně pomohl Marcel Fucík z reklamní agentury MARF, ale i další lidé. Přišel jsem k nim na konci února s tím, že se v květnu poběží. Dívali se na mě jako na blázna, že se to nedá stihnout. Ale já blázen jsem.

Jak se vám povedlo rozšířit akci i na Brno?

Čekali jsme, že všichni s odkliknutou účastí na facebookové události opravdu přijdou. Nestalo se tak, a tak nám zbylo dva a půl tisíce triček s natištěným rokem. Proto jsme se rozhodli udělat běh na konci srpna i v Brně, což se povedlo. Následně nás oslovilo ještě Ústí nad Labem. První dva roky ale byly hlavně o investicích z naší strany a ze začátku to byl velký risk. Nevěděl jsem, do čeho jdu, a neměl jsem kontakty na dodavatele ani partnery. Musel jsem na sobě hodně zapracovat, naučit se marketing, práci s Photoshopem a další věci.

Mimo běh pořádáte třeba tábor superhrdinů. Jak vypadá?

Naše tábory jsou super a pravidla jsou jednoduchá – my dospělí si musíme hrát s dětmi, mít je rádi a dávat jim najevo, že je respektujeme jako osobnosti. Je ovšem pravda, že když nás vidí oblečené v kostýmech superhrdinů a hrajeme si s nimi, vidí v nás své kamarády, kteří jsou prostě jen vyšší. Na závěr máme třeba vodní bitvu – z reproduktorů hraje bojová hudba, zapálíme dýmovnice a naplníme asi tři tisíce balonků vodou. Najednou tak vzduchem letí třeba dvě stě balonků a bojujeme.

Máte kolem sebe stálý tým spolupracovníků?

Je to taková moje druhá rodina, která mi se vším pomáhá a bez níž by to nešlo. Je nás zhruba dvacet, a i když má každý svou druhou práci, berou si kvůli akcím třeba volno. Všichni se těší, že si to společně užijeme. Někteří lidé jsou z mé minulé práce, některé jsem třeba potkal na škole. Jako tým už dobře fungujeme, věřím jim a vím, že když jim práci přidělím, nemusím se o nic starat a oni zbytek zařídí. Jsem jako šéfkuchař, který všechny obejde, zkontroluje, a někdy mám pocit, že už tam sám nemám co dělat. Spíše řeším případné krize, přesto pro mě ale není šestihodinová pracovní neděle výjimka.

Zdroj:

https://moravskoslezsky.denik.cz/zpravy_region/roman-fucik-o-duhovem-behu-v-ostrave-dolni-oblast-vitkovic-ma-sve-kouzlo-20180514.html